

Tjugofemte söndagen – lev värdigt Kristi evangelium

För oss katoliker är sakramenten livsviktiga. Genom dem får vi del av Guds nåd och kärlek, ja, av hans eget liv. Sakramenten skall förvandla vårt liv, så att vi i stället för att bara bry oss om egna fördelar och intressen öppnar vårt hjärta för Gud och vår nästa. Sakramenten ger oss kraft att leva som Jesu lärjungar i en värld där man ofta har helt andra uppfattningar och sätt att leva. Genom dopet blir vi Guds barn i ordets fulla bemärkelse. Vi blir ett Andens tempel, där Gud själv bor, djupt inom oss. Genom konfirmationen får vi Andens alla gåvor, som gör oss till levande vittnen om Jesus. Ofta är vi lite fega och bekväma av oss, men när vi tar emot Anden och hans gåvor av hela vårt hjärta förvandlas vi till modiga lärjungar, som vågar stå för vår tro. När konfirmanden förnyar sina doplöften bekräftar han eller hon högtidligt och offentligt sin vilja att leva och dö för Kristus och hans kyrka. ”Lev nu bara på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium” (Fil 1:27), säger Paulus. Den helige Ande vill hjälpa oss att leva av evangeliet och omsätta det i praktiken. Det är i det vanliga livets alla uppgifter och händelser som det syns och märks om vi tar vår tro på allvar – eller om vi bara är falska eller hycklar.

I mässans början bad vi: ”Helige Gud, du som sammanfattar din lag i kärleken till dig och vår nästa, låt oss på denna väg nå fram till det eviga livet.” Guds kärlek är ingjuten i oss genom sakramenten. Därför är det så viktigt att vi är öppna och tar emot allt det som Gud vill ge oss. Ibland hör man de som säger att de bara känns tomt och tråkigt i kyrkan. Men ett tomrum är till för att fyllas. Vårt hjärta behöver indränkas och mjukas upp av Guds kärlek. Vi söker ofta känsloupplevelser mer än sanningen. Vi vill hellre bli uppskattade och bekräftade än visa Gud kärlek och visa de andra omsorg. I kyrkan och hennes liturgi blir vi omskolade från ett självcentrerat sätt att tänka och handla. ”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren” (Jes 55:8). I kyrkan får vi lära oss att tänka om, att tänka nytt, så att vi blir mer inriktade på att ge än att få, att göra gott mot andra i stället för att bara utnyttja andra. Guds tankar måste tränga undan det själviska egots tyranni. Det är den helige Andes stora uppgift att göra oss mer lika Jesus, så att vi får dela hans tankar och gärningar. Han önskar ingenting hellre än att visa oss hur vi skall tänka, tala och handla. Våra icke-kristna kompisar har faktiskt rätt att få se något av Jesus i oss och hur vi betar oss. Genom konfirmationens sakrament har vi fått Andens gåvor som hjälper oss att efterfölja Jesus i det vanliga livet.

I sista hand är det bara vår tro på Guds godhet och omsorg om oss som kan få oss att växa in i denna efterföljelse av Jesus. ”För mig är livet Kristus!” (Fil 1:21), säger Paulus. Vi får lita på att Jesus följer oss genom livet, stilla och försynt, osynlig men ändå närvarande. När livet är som svårast och vi känner oss

ensamma, oförstådda och övergivna, finns han alltid där. Det får vi aldrig glömma. Även om vi har hamnat långt bort från honom och hans heliga kyrka, förblir han trogen och väntar på oss. Statistiskt sett vet jag att de flesta som jag har konfirmerat under de snart tjugotvå år jag har varit biskop har dragit sig undan kyrkan. Ändå har jag varje gång jag konfirmerar hopp och tillit att just denna gång kan det vara annorlunda. Det är säkert över tiotusen som jag har fått konfirmera, och även om många av dem har försvunnit eller lämnat kyrkan, har inte Jesus lämnat dem. Han kan inte överge och svika någon. Han väntar alltid på oss alla för att förlåta och ge oss en ny chans.

”Så skall de sista bli först och de första sist” (Matt 20:16), säger Jesus i dagens evangelium för att visa att hans kärlek och nåd gäller alla, även de som sist i livet tar ställning och omvänder sig till honom. Det är Guds oändliga barmhärtighet som är kärnan i evangeliet. Fadern har sänt sin Son till alla, onda och goda, för att frälsa hela världen. Inte alla tar emot detta erbjudande. Några gör det för en tid och glömmet sedan. Idag får vi glädja oss över de unga som medvetet och frivilligt säger ja till Kristus och hans heliga kyrka. Som församling är det viktigt att ta väl emot dem och visa dem kärlek och omtanke. Varje församling skall vara en avbild av den oändliga kärlek, som vår himmelske Fader har till oss människor. Jesus försöker ständigt förklara denna Faderns gränslösa kärlek i evangeliet, inte minst i dagens liknelse om vingårdens Herre som ger alla samma lön, vare sig de arbetat hela dagen i vingården eller bara en timme. Vi behöver aldrig vara avundsjuka på varandra: Guds kärlek är alltid densamma och övergår allt vad vi kan föreställa oss. Den enda skillnaden ligger i oss, om vi tar emot den och låter den förvandlas oss. Den som verkligen har låtit sig älskas av Gud gläder sig av hela sitt hjärta över den som på dödsbädden öppnar sitt hjärta för Guds nåd och förlåtelse. Därför är det så viktigt att de döende får tillfälle till att ta emot sakramenten. Tyvärr ser vi den sista tiden att många anhöriga inte bryr sig om att kalla på prästen eller först när den döende inte längre än medveten.

Den helige Andes gåvor behöver vi alla för att bli vad vi är i Guds ögon: hans älskade barn, Jesu bröder och systrar, kallade att sprida evangeliets glada budskap till alla vi möter, vittnen om Guds förlåtelse och nåd för alla som omvänder sig. Gud har stora förväntningar på oss. Han vill göra något stort och underbart av vårt liv. Faran är att vi bara nöjer oss med det materiella och fastnar i oss själva. Men den helige Ande kan väcka både den store syndaren och den lilla, självpupptagna och medelmåttiga människa som vi alla riskerar att bli till nytt liv. Så var aldrig bekymrade eller rädda. Den som verkligen tar emot den helige Ande av hela sitt hjärta, får alltid hjälp att hantera allt det som livet innebär. I Andens ljus får hela vårt liv del av en skönhet, godhet och sanning som övergår allt annat.

